

דברים שנאמרו ליד קברה של עדנה קולינס ז"ל

איך אני זוכר את אמא שלי

את מה שכתבתי היום עוד הספקתי להגיד לאמא באחד מימי ההולדת שלה, לא לפני הרבה זמן בחוג המשפחה הרחבה. רוצה לומר, אם יש לך משהו חשוב ומשמעותי להגיד לאדם יקר לך, אל תשמור את זה במגירה נסתרת ליום מסוים בעתיד שכנראה לא יגיע לעולם, לך ותגיד את אשר על ליבך בשפה ברורה פשוטה ושקופה.

כאשר אני חושב על אמא, התמונה שתמיד עולה לי בראש מאד ברורה: אמצע שנות השבעים, אנחנו בחוף אכזיב, הגענו בבוקר עם הפורד קורטינה של הקיבוץ לחופשה השנתית שלנו! איזה כיף, איזה שמחה, זו בטח כבר השנה הרביעית ברציפות, אבל היי, למה להחליף סוס מנצח?

אבא, גילי, דרור ואלדד שוחים בים, ואני, נער בן 16, משחק עם אמא שלו מטקות. כן, אני ואמא תופסים רצועת חוף קצרה, לא רחוק מהמים, וחובטים את הכדור אחד לשני, מצד לצד, מאד ממוקדים, לא מדברים, התחרות יצאה לדרך, כל אחד מתאמץ שהכדור לא ייפול בצד שלו, פשוט נהנים ומחייכים! אמא למדה לשחק טניס בשנים שהם גרו בדרום אפריקה ולכן הייתה טובה, וכל פעם הופתעתי איך שהיא מחזירה לי כדורים בעוצמה ובאופן מדויק.... כל כך נהייתי וכל כך הופתעתי כל שנה מחדש. יתכן שאפילו התגנב לו לאיזו פינה בלב שלי שביב של גאוה ממנה. אלו היו הרגעים האינטימיים שלנו הרגעים שהרגשתי שאני אוהב את אמא שלי.

כן זו התמונה שנצרכה בזיכרוני והיא זו שמלווה אותי כבר שנים. זו התמונה שנתנה לי כוח להתמודד עם הרגעים הקשים בבית יונתן, הזמנים שהזקנה זחלה לתוך גופה, המוטיבציה להילחם לא הייתה שם והזיכרון התערפל מדי פעם – שם בחוף אכזיב, כך אני זוכר את אמא.

אני מנצל את ההזדמנות הזו לפנות לנכדים של סבתא עדנה (דר, ניר, תאי, מור, לילוש, גפן, מורן, אמה וטלי), שהמציאות הביאה אתכם לראות את סבתא במצבים לא פשוטים בשנים האחרונות,

ולומר לכם תודה גדולה שלא נרתעתם ולא ויתרתם על הביקורים אצלה, ומבקש גם מכם לבחור תמונה אחת יפה שנעים להיזכר בה, לאמץ אותה ללבכם, לצרוב אותה בזיכרון ושהיא זו שתלווה אתכם בהמשך.

אוהב אותך
אורן

To my Ima:

So here we are at the olive grove where we're all destined to be one day

Apologies Ima for speaking to you in English but we've been communicating this way all my life and after all, you were an English teacher. And as a teacher you would expect an executive summary so here it is:

I love you and miss you terribly

Before my personal message to you, I want to pass on a massive bundle of love from your Kiwi family including my amazing and very supportive wife Jo, her sisters Dee and Sue and their partners Paul and Peter, Jo's brother Scott and of course, the many children and grandchildren.

I always jokingly said that I'm your favourite son but now I realise what I really meant is that I'm your high maintenance son. The one you had to spend most of your time on. So while you may have been a frail woman at the end of your life, what I'll remember is a formidable woman that helped build a nation, raise four sons and put up with a mad husband. With that in mind, I'm going to take this opportunity to thank you. Not for everything, obviously, because that would take forever. Just a few things that popped into my head.

Thank you Ima for:

- Having me and nurturing me when the doctors asked you "lamah ha tinok lo noshem"?!
- Handing me biscuits into the cot, even though your dad the dentist thought it was a bad idea